

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Magyar Elek*

Cím: *Pesti Historiák*

Forrás: *Magyarország*

Psz

(Hely)

1919. III. 20

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Kossuth Lajos

Idő

1919

Személy

PESTI HISTÓRIÁK

„Uraságod, ugy látszik, idegen?”

Es eljött az éjszaka, — keddről szerdára virradóra, — amelyen Torinóból „Európa virágos kertjéből” lecsapott közibénk a hír, hogy Kossuth Lajos meghalt. Március volt, mint akkor, amikor a magyar szabadság indult dicsőséges útjára, nagyhét, mint mikor Rákóczi tért nyugovóra Rodostóban, a Mar-mara-tenger partján.

Es gyászfátyollal vontuk be a félárbóca bocsátott nemzeti lobogót, fekete szalagot kötöttünk a balkarunkra, elhallgatott a zene, elnémultak a mulatók. Az utcákon izgatottan nyüzsgött a tömeg, fojtott hangon beszélgettek az emberek, nem volt sem zaj, sem csendesség: „non tumultus, non quies” — mindenki várt valamit, mindenki tartott valamitől, súlyos feszültségű villamos áram bujkált a levegőben.

Es csütörtökön délután nem volt gyászoló zászló a nemzet szívének vérén, verejtékén épült színházon a Kerepesi-ut elején. A színlap ellenben előadást hirdetett, a rendes nagyescsütörtöki darabot, Váradi Antal „Iskarióth”-ját. A kegyeletrontó farizeusok provokálták az összeütközést.

Az impozáns termetű, ezüstgombos, díszruhás portás, Tóth uram keze nyomására csikorogva fordul a szárnyas kapu, világ gyul a pénztár kis ablakában, kinn idegesen hullámozik a sokaság, egypáran lelépik a hirdetőtáblákról a színlapokat, nyomtatott cédulákat ragasztanak a helyükbe:

Tekintettel Kossuth Lajos halálára, ne tessék ma színházba menni!

A főváros függetlenségi és 48-as párti polgárai.

A foyerben elegáns urak, a pesti társaság színe-java, a M. A. C. tagjai, délceg atléták, Asbóth hajnok a vezérik, hármásával állják el a bejárókat, kész a haditervük, aki beakarna menni a nézőtérre, bemutatkoznak neki és megkérdezik:

— Uraságod, ugy látszik, idegen, nem tudja, hogy hazánk legnagyobb fia meghalt. Reméljük, ön is csatlakozik a nemzet gyászához s ma nem néz végig színelőadást?

Mintha csak az Irás-beli Kleofás szólana Emmausban, mondván: „Csak Te vagy-e jővevény Jeruzsálemben és nem tudod-e, mi-mű dolgok lettek abban e napokon?”

Öreges uriember érkezik, Beniczky főispánhoz hasonlatos, a pénztár felé tartana, megérti a kérdést, zavartan mentegetőzik, hogy csak érdeklődni jött. Csávossy Béla, a

képviselőház háznyagya, csaladostul páhoityba igyekszik, visszafordul, elmegy. Egy vidéki bácsi sajnálkozik: ritkán kerül Pestre s nagyon szeretné látni az Iskarióthot; az atléták biztatják, csak írjon, ha legközelebb feljön, majd kieszközlük, hogy műsoron legyen. Valaki potyajegyet lobogtat a kezében: hát ezt már mégis csak fel kellene használni? — Asbóthék öt forintot kínálnak neki, hogy a legközelebbi előadásra: pénzért mehessen.

Persze nem fogadja el s röstelkedve távozik. Egy közöshadseregbeli főhadnagy jön, két hölgy a karján, Andreánszky Jenőtől megtudja, miről van szó, összetépi a három jegyet, szalutál, hazakiséri hölgyeit.

Felzug az éljenzés, semmi komolyabb incidens, minden simán, tapintattal történik, a rendőrségnek nincs alkalmja a közbelépésre. Az előadást azonban mégis megkezdik; felhúzzák a körtinát, az Iskarióth római és zsidó kosztümös, parókás alakjai megjelennek a színpadon.

Ezrekre menő tömeg tolong az utcán, az előcsarnok teli a tüntelést rendező fiatalossággal, kíváncsian érdeklődő színészekkel és színésznőkkel, de a nézőtér tátong az ürességtől. Összesen öt ember van benne, az inspekciós tűzoltó, az ügyeletes rendőrtisztviselő és három őrszemnek rendelt — atléta. Tétovázva kezdenek mondókájukba a szereplők, egyszerre